

De geluksbron

Leesexemplaar

EMMY ABRAHAMSON
&
HANNA JEDVIK

DE GELUKSBRON

P E L C K M A N S

Ann

Zodra ik op maandagochtend wakker word, weet ik dat ik bij mijn man Olle weg wil. Ik ben er net zo zeker van als die ochtend veertien jaar geleden, toen ik gewoon wist dat ik zwanger was van onze oudste. Of toen ik een megastreng ketodieet volgde en me op een dag voornam om nooit meer eieren te eten. Of die keer toen ik gewoon wist dat ik Coldplay niet meer leuk vond.

Ik draai mijn hoofd om naar Olles ronde contouren onder de deken naast me te kijken. Voor zo'n forse man slaapt hij altijd verrassend rustig. Zo rustig zelfs dat ik soms even moest checken of hij nog wel ademde. Die goeie Olle, met wie ik al achttien jaar mijn leven deel, vijftien daarvan getrouwd, en drie kinderen heb: Klara, Levi en Folke. Olle, die al mijn geheimen kent, me troostte na het overlijden van mijn vader en altijd mijn schoenen poetst, ook al vraag ik daar nooit om. Maar op deze donkere januariochtend weet ik zonder een zweem van twijfel dat ik niet meer bij Olle wil blijven. Dat ik single en ongebonden wil zijn, en dat het leven vol verrassingen moet zitten. Een beetje zoals ik me Esti's leven voorstel.

De kerstvakantie was wel leuk, maar tegelijkertijd voelde ik me als een gevangen dier dat gewoon de jungle in wilde rennen en vrij wilde zijn. Er is eigenlijk niet iets echt mis tussen Olle en mij, maar ook niet iets echt goed. Ik wil passie voelen, en begeerd worden. Maar eerst moet ik *Ann Ek* zien terug te vinden. Om dat te kunnen doen moet ik mezelf bevrijden. En net als Autotune-Cher in 'Believe' geloof ik in een leven na de liefde. Vooral als ik er net zo sexy uit kan zien en met pailletten bedekt kan zijn als zij.

Plots zoemt mijn telefoon en ik zie dat het een berichtje is van – als je het over de duivel hebt – Esti.

Kom jij ook naar de vergadering van acht uur, of niet?

Nou ja, sommige dingen veranderen ook nooit. Geen ‘hoi’ of ‘hopelijk heb ik je niet wakker gemaakt’ of ‘sorry dat ik wederom je professionele leven ben binnengewalst, net nu je dacht dat je voor altijd van mij en mijn Rainman-achtige persoonlijkheid verlost was’. Heel even probeer ik een uitvlucht te verzinnen om onder een treffen met Esti uit te komen, maar helaas zijn de kinderen weer naar school na de kerstvakantie en is er niemand ziek (tot nu dan, ongetwijfeld is de buikgriep van januari weer in aantocht). Al mokkend stuur ik terug.

Hoi Esti! Hopelijk heb je een fijne kerst en jaarwisseling gehad! Ik kom zeker naar de vergadering van acht uur. Zou het voor geen goud willen missen. Tot straks! Knuffel!

Dan stap ik uit bed en loop ik naar de keuken om koffie te zetten. Een andere reden om vandaag naar mijn werk te gaan in plaats van vanuit huis te werken is dat Olle ook de hele dag thuis zal zijn. Ik heb meer tijd nodig om na te denken over hoe onze scheiding moet gaan verlopen. Wanneer ga ik het hem vertellen? Jammer genoeg is Olle volgende week jarig en het lijkt me wreed om onze relatie ervoor te beëindigen. Maar als ik het erna doe, kan het zijn dat hij op deze verjaardag zal terugblikken als een leugen. Hm.

Terwijl ik mijn koffie aan het drinken ben, kijk ik vanuit het keukenraam uit op de Amiralsgatan vier verdiepingen lager. Het is nog aardedonker buiten, maar de stad wordt verlicht door het oranje schijnsel van de straatlantaarns. Op twee vensterbanken in het gebouw tegenover ons branden nog steeds adventskandelaars als een wrede herinnering aan de mooie, gezellige en gelukkige tijd die net voorbij is, en het feit dat we nu de tiende kring van de hel zijn binnengegaan, ook wel bekend als januari. Er is absoluut

niets om naar uit te kijken. Niets. Ook al is het nog maar even over zessen, er haasten zich al verschillende mensen met gebogen hoofd door de straat en twee bussen rijden voorbij als zuchtende, vermoeide, groene slakken. Zoals gewoonlijk waren zowel Kerstmis als Oud en Nieuw één vieze modderbrei qua weer, maar nu is de lucht scherper geworden en de temperatuur aanzienlijk lager.

Mijn telefoon trilt opnieuw. Esti weer.

OK

Ik rol met mijn ogen als ik haar antwoord zie. Waarom antwoordt iemand überhaupt met 'ok'? Dan zie ik op de klok dat het tijd is om te douchen en me klaar te maken voor de dag, waarna ik de kinderen wakker moet maken en de eindeloze To-Dolijst Van Het Leven moet afvinken. Vandaag hoort daar ook bij doen alsof ik blij ben om weer met Esti samen te werken.

'Sorry dat ik wat later ben!' roep ik uit zodra ik de vergaderruimte van Sveriges Radio Malmö binnenkom. 'Maar ik heb wat lekkers voor bij de koffie meegebracht!'

Mijn baas Jeppsson (Mats Jeppsson, maar Jeppsson genoemd omdat er ooit te veel Mats'en op de afdeling werkten), de technicus Oer-Bengt en Esti, in het zwart gekleed en klein als een storrende, verkeerd geplaatste komma, zitten al om de tafel. Ik houd het pakje koekjes met vanillevulling omhoog om te laten zien dat ik wat bakkerswaren heb meegebracht, ook al heb ik die tien minuten eerder bij de supermarkt gekocht, wat eigenlijk de reden is dat ik te laat ben. Iedereen in de winkel was ongelooflijk traag. En bovendien had ik geen haast. De koekjes zullen niet alleen deze donkere ochtend opfleuren, maar ook Esti eraan herinneren wat voor een onbaatzuchtige persoon ik ben, die aan anderen denkt en altijd vriendelijk is.

'Esti heeft ook iets voor bij de koffie meegebracht', zegt Jeppsson glimlachend.

‘Wat?!’ krijg ik uitgebracht terwijl ik mijn opgeheven, tot zover triomfantelijke, koekjesbewijsarm laat zakken.

‘Esti? Iets voor bij de koffie?’

Dat is net zo verbazingwekkend als horen dat de Taliban een abortuskliniek zou hebben geopend. En op tafel staat daadwerkelijk een grote schaal met koffiebroodjes, als een glanzend, knapperig, heerlijk zonnestelsel. Esti had dus niet alleen iets voor bij de koffie gehaald, maar had de lat nog hoger gelegd door iets duurders en vers van de bakker te kopen. Je zou haar toch!

‘Dag, Ann’, zegt Esti en komt naar me toe om me een knuffel te geven. ‘Gelukkig nieuwjaar.’

‘G-gelukkig nieuwjaar’, stotter ik omdat het voelt alsof ik zojuist een parallelle wereld ben binnengestapt.

Ik ga aan tafel zitten en realiseer me dat ik vergeten ben een nieuw notitieblokje uit de materiaalkast te halen, wat ik meestal doe voordat ik met een grote reportage begin. Ik heb ook nog geen nieuwe pen. Nee, het is allemaal verkeerd begonnen! Vlug diep ik uit mijn tas een oude, gekreukte informatiebrief met blanco achterkant van de kleuterschool van Folke op, plus een afgekloven Bic-pen. Jeppsson krijgt een ernstige uitdrukking op zijn gezicht.

‘Gelukkig nieuwjaar allemaal’, begint hij. ‘En omdat ik vind dat het altijd maar beter is om open en eerlijk te zijn, wil ik jullie mededelen dat mijn vrouw en ik deze kerst hebben besloten uit elkaar te gaan. In plaats van een bierbrouwpakket of een persoonlijke videoboodschap van mijn ijshockeyidool Foppa, wat ik had gehoopt te krijgen van de Kerstman, ontving ik iets compleet anders...’ Jeppssons stem breekt plotseling en hij schraapt zijn keel. Ik probeer me Jeppssons vrouw voor het oog te halen, maar het enige wat ik me kan herinneren is dat ik haar niet echt mocht en dat ik me ooit als Jeppsson had moeten voordoen en Wordfeud met haar moest spelen, waarbij ze me had ingemaakt.

‘Tja, zo zit het dus,’ vervolgt hij, en slaat zijn handen ineen. ‘Dan weten jullie het maar.’

Na deze persoonlijke en emotionele opening staart Oer-Bengt naar de tafel en lijkt te wensen dat hij ergens heel ver weg was, terwijl Esti Jeppsson vragend aankijkt. Waarschijnlijk omdat het haar volkomen vreemd is om je open te stellen voor collega’s. Of omdat ze nu pas beseft dat kerst voorbij is aangezien ze in winterslaap had gelegen in een emotioneel bevroren Narnia-achtige grot.

‘Maar nu over jullie volgende project en podcastserie,’ zegt Jeppsson, in een poging opgewekt te klinken. ‘Jullie twee! Ann en Esti! *The dream team!* Na jullie laatste succes hebben jullie vast veel zin om weer samen te werken.’

Ik breng een geluid uit waarvan ik hoop dat het enthousiast klinkt. Jeppsson klapt zijn laptop open en kijkt erop. Esti pakt ook haar laptop erbij en opent deze.

‘De Geluksbron,’ vervolgt hij. ‘Wat weten we eigenlijk over de Geluksbron?’

‘Best veel,’ antwoordt Esti, en ik zie aan Jeppssons gezichtsuitdrukking dat hij het eigenlijk als retorische vraag bedoelde. In plaats daarvan begint Esti van haar computer af te lezen. ‘De Geluksbron is een organisatie die gespecialiseerd is in wellness en fysieke en mentale gezondheid. Ze hebben hun hoofdkantoor op kasteel Gunningshov, net buiten Sjöbo.’

‘Maar het is geen kuuroord,’ mompelt Oer-Bengt en schudt zijn hoofd.

‘Nee, zeker geen kuuroord, hoewel ze vast wel een sauna met koudwaterbad hebben op het kasteel,’ antwoordt Esti. ‘Het slot is niet toegankelijk voor publiek, alleen voor leden. De organisatie werd in 2001 in Duitsland opgericht door het echtpaar Marcus Ocklind Semmerling en Lorelei Semmerling – beiden inmiddels in de vijftig – maar tien jaar geleden zijn ze naar Zweden verhuisd

en hebben ze hun bedrijf in Zweden ingeschreven. Het is de laatste tijd erg populair...'

Voordat Esti verder kan lezen vanaf haar laptop, voel ik de behoefte te tonen dat ik ook al onderzoek heb gedaan naar de Geluksbron, dus onderbreek ik haar met: 'Ja, en Marcus Ocklind Semmerling is een van de vele kinderen van kinderboekenauteur Barbro Ocklind. Zoals Esti al zei, is de Geluksbron de laatste tijd erg in trek, een beetje als het antwoord van de wellnesswereld op de *fidget spinner*, maar tot nu toe voornamelijk in Zuid-Zweden. Helaas was het niet mogelijk om erachter te komen hoeveel leden ze precies hebben, hoewel de website beweert dat "duizenden mensen al hun weg hebben gevonden naar een beter leven" dankzij de Geluksbron.'

'Net als Netflix,' mompelt Oer-Bengt.

'Sorry?' zeg ik.

'Netflix en alle andere streamingdiensten, die kijkcijfers achterhouden. De schurken,' zegt Oer-Bengt hoofdschuddend.

Jeppsson lacht naar mij en Esti.

'Geweldig dat jullie al aan de slag zijn gegaan,' zegt hij. 'Het blijkt dat een vrouw – Monica Witt, lid van de Geluksbron – al enkele maanden spoorloos is. Een andere vrouw heeft contact opgenomen met de media en beweert dat haar dochter, Saga Axelsson, ook lid, verdwenen is. De moeder van Saga Axelsson beweert zelfs dat de Geluksbron haar dochter heeft vermoord, maar de politie heeft geen enkel bewijs gevonden voor die beschuldigingen en het voorlopige onderzoek is gesloten.' Jeppsson kijkt naar Esti en mij. 'Jullie hebben een maand de tijd om een reportage te maken over deze organisatie, en om uit te zoeken of die mogelijk betrokken is bij de verdwijning van deze vrouwen. Trek alles na wat je kunt. We weten al dat de Geluksbron een aardige groei heeft doorgemaakt en steeds meer leden trekt, en dat Lorelei en Marcus belangrijke spirituele influencers

zijn. Maar door welke waarden worden ze gedreven? En wat heeft dit paar eigenlijk voor achtergrond? Wat was de reden dat ze deze organisatie wilden oprichten? Wat bieden zij hun leden? Wat voor soort mensen trekt de Geluksbron aan? Hoe wordt de organisatie gefinancierd? Praat met voormalige en huidige leden om een volledig beeld te krijgen. Wat voor soort personen waren Monica Witt en Saga Axelsson? En – zoals gezegd – heeft de organisatie er iets mee te maken dat ze in rook zijn opgegaan? Dat is wat ik wil dat jullie gaan onderzoeken in de podcastserie. Ann en Esti, *work your magic*.’

Opnieuw probeer ik mijn mondhoeken omhoog te trekken en een vrolijk geluid te produceren, maar de enige *magic* waar ik nu zin in heb is een Evanescence-spreuk om Esti te laten verdwijnen (wauw, ik heb door de kinderen echt zoveel *Harry Potter*-films moeten zien dat ik zelfs alle spreuken heb onthouden). Toch schrijf ik de namen zorgvuldig op: Marcus Ocklind Semmerling, Lorelei Semmerling, Monica Witt en Saga Axelsson (de naam Barbro Ocklind hoefde ik niet op te schrijven, zij is zo’n bekende kinderboekenschrijfster dat het was alsof ik de naam Barack Obama moest noteren).

‘Maar moeten we deze verdwijningen echt gaan onderzoeken?’ vraagt Esti. ‘Volgens de politie is het toch zo dat de meeste mensen die verdwijnen dat vrijwillig doen?’

‘Ik kan de serie ook wel alleen maken,’ zeg ik vlug met een glimlach en steek mijn hand op.

Deze opdracht had voor mij alleen moeten zijn. Na onze onthulling van het geheim achter de dood van de bekende kunstenaar Niki Falc was het de bedoeling dat Esti weer naar Göteborg zou verdwijnen en ik de volgende reportage precies zo zou mogen maken als ik zelf wilde. En dat ik de spotlights niet meer hoefde te delen. In plaats daarvan zal Esti waarschijnlijk meteen beginnen met het aanmaken van Excelsheets en zeggen dat we

contact moeten opnemen met de belastingdienst of het handelsregister en dat soort saaie dingen. En dan totaal nutteloos zijn als we mensen moeten interviewen. Oké, ze werd er wel iets beter in toen we samenwerkten (ze heeft duidelijk van mij geleerd!), maar het was toch de bedoeling dat de reportage over de Geluksbron voor mij was.

‘Die vrouwen zitten misschien wel op het strand van Mallorca’, vervolgt Esti. ‘En zijn vergeten hun sociale media te updaten.’

‘Zelfs als dat klopt’, antwoordt Jeppsson, ‘is de Geluksbron wel een nader onderzoek waard. Hoe weerspiegelt hun populariteit de tijdsgeest? Waarom gaan mensen ernaartoe?’

‘Oké. In dat geval zou het goed zijn als we er op een of andere manier een kijkje binnen konden nemen’, zegt Esti.

‘Ja! Ik zou dolgraag een tijdje in een kasteel willen verblijven! God weet dat ik wel een paar weken in een rustoord verdien.’

‘Ik denk eerder dat we misschien moeten gaan *wallraffen*, met andere woorden: undercover werken, om onbekende feiten over de organisatie te achterhalen’, zegt Esti streng.

‘Goed idee, Esti. We moeten een plan maken hoe een dergelijke opzet eruit zou kunnen zien terwijl tegelijkertijd jullie veiligheid gegarandeerd is’, zegt Jeppsson en knikt bevestigend naar Esti.

‘Lunchbuffet bij Golden Lotus?’ vraagt Oer-Bengt als Jeppsson zijn laptop dichtklapt om aan te geven dat de vergadering voorbij is.

‘Ja, leu...’ begin ik, waarna ik besef dat Oer-Bengt het aan Esti vroeg en niet aan mij. ‘Ik moet naar de wc’, mompel ik vlug en verdwijn naar het toilet, waarvan de geur mij altijd doet denken aan de wc’s op de middelbare school.

Ik laat het deksel zakken en ga erop zitten. En vraag me af hoelang ik hier kan blijven voordat het vreemd gaat worden.

Esti

‘Het dagmenu, graag!’ zeg ik tegen de serveerster van de Golden Lotus.

Ze knikt bevestigend, maar verspilt verder geen tijd aan beleefdheden. Bengt en ik zitten aan de stamtafel van Sveriges Radio in de hoek. Het buffet staat klaar zoals altijd op maandag. Uit de luidsprekers klinkt dezelfde plingplongmuziek als gewoonlijk, en er hangt een zwakke geur van loempia’s en roergebakken kip. Voor het raam hangt een oranje adventsster van karton en tussen een yuccapalm en een lichtblauw Boeddhabeeld staan een paar elektrische kandelaars. Kerstmis ligt achter ons, en de tijd tussen de feestdagen voor ons.

Bengt schuift de kunstbloemen opzij, haalt een aansteker tevoorschijn en steekt het waxinelichtje aan.

‘Ik had geen idee dat je zo huiselijk was, Bengt,’ zeg ik.

‘Nou... huiselijk. Ik weet het niet, maar er moet wel een zekere orde heersen in een lunchrestaurant.’

Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes en lijkt zijn kauwgom door te slikken. Verder ziet hij eruit zoals gewoonlijk, gekleed in een donkerblauwe hoodie met het SR-logo en straight-fit-jeans. De heldere, enigszins waterige ogen kijken de ruimte rond. Stiekem vind ik het fijn om Bengt even voor mezelf te hebben. Als Ann soms dacht dat ik zou zeuren dat ze mee moest gaan voor de lunch, heeft ze dat aan zichzelf te danken. Ik kan me er zelden toe zetten om aan te dringen bij volwassenen, als het niet voor journalistieke doeleinden is.

Bovendien hebben Bengt en ik een speciale band, waar die

tussen hem en Ann niet bij in de buurt komt. Dat hebben we al sinds hij afgelopen herfst tijdens een van mijn eerste dagen bij SR Malmö bij mijn bureau kwam staan en me een extra harde schijf toestopte. En nu ik opnieuw gedwongen werd mijn huis in de wijk Majorna in Göteborg achter te laten om nog een periode in dit windgat van een stad te moeten doorstaan, voelt het bevrijdend om dat samen met Bengt te kunnen doen, die erin is geslaagd zijn zuid-Stockholmse accent te behouden sinds hij in 1977 hierheen verhuisde om stage te lopen bij Sveriges Radio's afdeling in Malmö.

‘Wat weet jij dan over de Geluksbron?’ vraag ik.

‘Niet zo gek veel,’ antwoordt hij, terwijl hij in zijn rauwkostsalade van wortel, spruitjes en stukjes ananas uit blik prikt. ‘Ook al heb ik er door de jaren heen wel het een en ander over gehoord...’ zegt hij en neemt een slok van zijn lightbier en kijkt me veelbetekenend aan.

‘Wat heb je gehoord?’ vraag ik.

‘Ah, daar zijn jullie!’

Anns dialect, met de schurende huig-r's en trage diftongen, overstemt de panfluit uit de luidsprekers. Instinctief buig ik me over de tafel en wens dat Bengt en ik nog een poosje alleen konden zijn.

‘Je zou toch niet meegaan?’ zeg ik na een tijdje en richt mijn blik op Ann.

‘Ach, onzin. Natuurlijk haak ik op maandag aan naar de Golden Lotus,’ zegt ze, meerdere keren met haar rechteroog knipperend. Onduidelijk waarom. ‘Een maandagbuffet bij de Loot wil je immers niet missen.’ Ik had haar het restaurant nooit ‘de Loot’ horen noemen, maar oké.

‘Vooral niet met Esti en Benke,’ voegt ze eraan toe en knipoogt nog een keer.

Bengt gaat ongemakkelijk verzitten. Weliswaar wordt Bengt

vaak Oer-Bengt genoemd, omdat hij, zoals gezegd, al sinds mensenheugenis voor de radio werkt, maar een Benke is hij nooit geweest. Net zomin als koningin Silvia de bijnaam Silla heeft of dat Lars Norén naar Lasse geluisterd zou hebben.

Ann babbelt verder over gebakken garnalen en bamboescheuten. ‘Vertel eens over je kerst, Esti. Hoe heb je het gevierd?’

‘Met mijn moeder, op eerste kerstdag. Zoals de meeste katholieken. Al beginnen we op kerstavond met naar de middernacht-mis in Rome kijken.’

‘Oh, weten jullie nog dat Kerstmis werd ingeluid met de BingoLotto-loterijshow de dag ervoor?’ vraagt Ann terwijl ze ons aankijkt.

Bengt mompelt iets als antwoord. Zelf krijg ik het niet voor elkaar om uit te leggen dat mijn moeder waarschijnlijk niet weet wat een bingolot is. Ann spreekt met een ongewoon luide stem en haar ogen zien er verdacht rood omrand uit. Als ik niet beter had geweten, had ik gedacht dat ze een groot deel van de ochtend op het toilet had zitten huilen. Maar nu is het zo dat Ann hope-loos opgewekt is, gelukkig getrouwd met Olle en nog nooit een angstaanval lijkt te hebben gehad. Voor zover ik kan beoordelen is het dus uitgesloten dat ze midden op een heldere maandagochtend in januari zou zijn ingestort.

‘Moet je geen eten halen, Ann?’ vraag ik terwijl de serveerster de schalen Gaeng Ped op tafel slingert.

‘Wat?’

Ann kijkt me met grote ogen aan. Alsof ik zojuist had voorgesteld om een winterduik te nemen bij het Ribersborgsstrand.

‘Eten. Jij wilt vast van het buffet gebruikmaken. Dan moet je het wel zelf gaan halen,’ zeg ik.

‘Reken maar. Ik had al het gevoel dat ik iets vergeten was,’ zegt ze en staat op en loopt met vlugge stappen naar de buffettafel. Nog steeds met haar muts op en paarse donsjack aan. Het fluffige

winterkledingstuk omspant haar heupen terwijl ze zich over de linoleumvloer beweegt.

‘En, wat had je gehoord over de Geluksbron?’ vraag ik Bengt.

‘O, ja. Nou, een vriendin van mijn dochter was daar een tijdje erg in geïnteresseerd. Ik weet dat ze in de weekenden aan verscheidene retreats deelnam, en daar zomercursussen deed en dat soort dingen. Je hoorde haar vaak over yogakampen, stilteretreats, internetdetox en de hele reutemeteut. Ik geloof zelfs dat er een liefdesweekend was waar ze op een gegeven moment naartoe zou gaan,’ zegt Bengt, en krijgt een rode bloes op zijn wangen.

‘En wat gebeurde er daarna? Is ze nog steeds actief?’

‘Ik weet het eigenlijk helemaal niet. Het is lang geleden dat ik iets over Josefina heb gehoord. Maar een paar jaar geleden was ze enorm enthousiast, meen ik me te herinneren.’

‘Heb jij een dochter, Bengt?!’ roept Ann uit en ploft neer op de stoel naast hem. Blijkbaar was ze er op de terugweg van het buffet in geslaagd ons gesprek op te vangen.

‘Ja. Malou. Van vijfendertig,’ zegt hij, opnieuw blozend.

‘Daar had ik GEEN IDEE van!’ toetert Ann. ‘HOE kan mij dit al die jaren zijn ontgaan? Je moet me alles vertellen!’

Terug op de redactie zit ik gehuld in de vettige geur van Gouden Lotus. Gelukkig begin ik toch al te wennen aan het werken hier in Malmö. Ik voel me zelfs een beetje thuis op de redactie met het informele Skåns overal om me heen. En als het Ann en mij lukt om deze reportage net zo goed af te leveren als, of in ieder geval ongeveer als, de vorige die we gedaan hebben, kan ik misschien een van die onmogelijk te krijgen banen bemachtigen bij Ekot of Studio Ett. Stel je voor dat ik een baan bij het reportageprogramma *Uppdrag granskning* zou kunnen binnenhalen. Het zou het waard zijn om er een beetje stompzinnig uit te zien op beeld, rond te rijden en neptelefoontjes te filmen, om de belang-

rijkste redactie voor onderzoeksjournalistiek van Zweden binnen te komen. Dan kon ik Ann en Malmö achter me laten.

Ik kijk om me heen. Ook hier staan adventskandelaars voor het raam en een kunstkerstboomje ziet er bescheiden uit in een hoekje. De collega's van SR Malmö zitten verspreid over het kantoorlandschap, met koptelefoon op en een koffiemok op het bureau. Nadat het nieuws van Ann en mij over Niki Falc was ingeslagen als een bom, waren steeds meer mensen begonnen me te groeten of een praatje te maken, de impact ervan is bijna niemand ontgaan. Nu zijn ze allemaal druk bezig met het versturen van e-mails, het voeren van telefoongesprekken of het redigeren van items die in de nieuwsuitzendingen van vandaag moeten komen.

Ann staat verderop bij de nieuwsdesk te praten met de producer, die haar met een nerveuze blik en haastige bewegingen zo beleefd mogelijk probeert te antwoorden.

Ik ben nog steeds geïrriteerd.

Anns gestreste gedrag van zojuist zit me dwars. Hoe ze maar bleef kletsen en babbelen tijdens de lunch met Bengt. De lunch, die bovendien belangrijke details bleek te bieden over de reportage waar we aan werken, werd verknald door Anns opgefokte manier van doen en opdringerige vragen over Bengts privéleven en mijn kerstvieringen. Tegelijkertijd bracht haar totale onwetendheid over de dochter van Bengt een scheurtje aan het licht in Anns befaamde interesse in mensen en haar vermogen om 'dicht bij de mensen te komen', haar handelsmerk als verslaggever. Het feit dat ze er geen flauw benul van had dat hij al vijfendertig jaar een dochter heeft, toont onmiskenbaar aan dat ze meer met zichzelf bezig is dan je op het eerste gezicht zou denken, óf dat mensen als Bengt een zekere afstand tot Ann bewaren. Moeilijk te zeggen welke van de twee. Was dit geweest voordat ze mijn leven had gered en we beiden de dood in de ogen hadden gekeken in de

keuken van Niki Falc, zou ik me waarschijnlijk nog meer aan haar hebben gestoord. Maar het is niet mogelijk een hekel aan iemand te hebben met wie je iets dergelijks hebt meegemaakt. En bovendien was ze een veel scherpere journaliste gebleken dan ik in eerste instantie had gedacht.

Sleepover bij mij vanavond? Xoxo

Ik voel mijn hartslag stijgen. Razendsnel klik ik Zukes berichtje op mijn telefoon weg en kijk over mijn schouder. Dat Zuke, de voormalige vriendin van wijlen Niki Falc die ik tijdens ons vorige project heb leren kennen, zodra ik terug ben in Skåne contact opneemt, is een gevaarlijk teken.

Hoe weet je dat ik hier ben?

Je Instagram, babe. Een foto van Malmö Centraal?

Verdorie. Als de bazen of het publiek erachter komen dat Zuke en ik contact hebben, is er een groot risico dat mijn onpartijdigheid bij de berichtgeving rond de mysterieuze dood van Niki Falc in twijfel zal worden getrokken. Dat is het laatste wat ik wil nadat we erin zijn geslaagd zo'n grote impact te maken met onze onthulling over de kunstroof van de eeuw. Misschien wacht er wel een nominatie voor de prestigieuze prijs voor onderzoeksjournalistiek, de Guldspaden? Of op zijn minst de Grote Prijs voor de Journalistiek? Daarom is verder contact met Zuke uitgesloten. Ook al woont ze nu slechts een paar kilometer verderop, in Niki Falcs villa in Österlen.

Mijn gedachten gaan snel. Ik voel mijn bloed pompen.

Ze mag geen contact meer opnemen.

Ik zal niet bij Zuke in de buurt komen. Ik ga me trouwens überhaupt niet met romantische praktijken inlaten. Vooral niet met iemand die met mijn werk te maken heeft.

Ik beweeg me naar de toiletten. Ga op het wc-deksel zitten en doe het licht uit. Ik steek de koptelefoon in mijn oren en start mijn mindfulness-app.

'Take a few deep breaths', zegt de welbekende mannenstem.

Ik sluit mijn ogen. Haal diep adem. Laat mijn borstkas omhoog en omlaag komen.

'Esti?! Leef je nog?!' klinkt Anns geroep door de deur.

Het licht gaat aan en ze kijkt me met grote ogen aan. Mijn wangen branden van schaamte.

'Wat de fuck, Ann. Je kunt niet zomaar binnenkomen!'

Dit is nog erger dan toen mijn Poolse conservatieve katholieke moeder mij op de middelbare school betrapte op het kijken van lesbische softporno.

'Maar je hebt de deur niet op slot gedaan. Waar ben je mee bezig? Waarom zit je hier in het donker? Ik dacht dat je DOOD was! Alweer!'

'Wat, alweer? Ik ben de vorige keer niet eens doodgegaan.'

'Maar toch! STEL JE VOOR!'

Ann

Esti tilt haar heen op en schopt de deur dicht met haar zwarte Doc Martens-laarzen.

‘Ik dacht dat er iets gebeurd was!’ roep ik door de deur.

Waarom zat ze in het donker op het toilet? Was ze daarbinnen drugs aan het spuiten? Nee, om de een of andere reden kan ik me niet voorstellen dat Esti aan de drugs is. Op een vreemde anarchistische manier lijkt ze toch behoorlijk traditionele waarden te hebben. Jammer. Het zou fijn zijn om open te kunnen zijn over mijn eigen nieuwe recreatieve activiteiten. Zeker nu ik net xtc heb ontdekt en hoeveel goedkoper het is, en hoe het effect zoveel langer aanhoudt dan cocaïne. Niet dat ik het zie als ‘drugs gebruiken’, maar meer als ‘niet de hele tijd zo vreselijk moe zijn’ en ‘een beetje leven, ook al ben je een moeder van drie kinderen, van in de veertig’.

Ik neem weer achter mijn bureau plaats met het zoveelste kopje koffie van de dag. Net als ik vorige week zo vaak heb gedaan, ga ik naar de website van de Geluksbron en bekijk de startpagina met de warme perzikkleurige achtergrond. Helemaal bovenaan staat de naam ‘de Geluksbron’ in sierlijke donkerblauwe en gouden letters. Ik ga naar ‘Wat wij doen’ waaronder een lange lijst staat met onder andere yogaretreats, ademworkshops, wildzwemmen, schermdetox, voedingsadviezen en sportactiviteiten op recept. Een verblijf op hun hoofdkwartier, kasteel Gunningshov, belooft ‘een ervaring die intellectueel, fysiek en spiritueel verrijkend is’. Als ik naar de pagina ‘Over ons’ ga, kom ik bij een foto van de oprichters van de organisatie: Marcus

Ocklind Semmerling en Lorelei Semmerling staan met hun armen om elkaar heen, en lachen naar de camera. Ze lachen niet alleen met hun mond, maar ook met hun ogen (Tyra Banks zou trots zijn geweest op hun *smize*) en ze lijken in een grasveld te staan terwijl de zon op hen schijnt. Een paar seconden lang staar ik alleen maar naar de foto omdat het stel echt oprechte vreugde uitstraalt. En het beste is nog dat ze er zo *normaal* uitzien, niet zoals sommige ken- en barbiepoppen met een perfecte glimlach en lichaam.

‘Ze lijken niet zoveel charisma te hebben’, zegt Esti plotseling over mijn schouder.

‘Is charisma zichtbaar op een foto?’ vraag ik een beetje geïrriteerd.

‘Geen van beiden zou direct in aanmerking komen voor *Paradise Hotel*’, vervolgt Esti.

Ik kijk nog eens naar de foto en moet ermee instemmen. Marcus Ocklind Semmerling is gedrongen, dik en kaal, en Lorelei Semmerling is ook aan de korte kant. Ze heeft rood haar en sproeten, maar niet op de schattige Nicole-Kidman-voordat-ze-een-witglimmende-alien-werd-manier.

‘Esti, wat was je eigenlijk aan het doen op het toilet?’ vraag ik.

Een paar seconden lang blijft Esti naar mijn scherm staren, alsof ze mijn vraag niet heeft gehoord.

‘Ik luisterde naar een mindfulness-app’, zegt ze uiteindelijk.

‘Een... *wat?!*’ roep ik uit, want ik heb het vast verkeerd gehoord.

‘Niets!’ sist Esti en loopt terug naar haar bureau waar ze haar laptop al heeft geparkeerd.

‘Dat was niet erg mindful!’ roep ik haar na en lach.

Na het werk haal ik eerst Folke op van de kleuterschool. Tot mijn schrik zie ik dat veel van de andere kinderen rode ogen met don-

kere kringen eronder en een loopneus hebben, als kleine mini-zombies die de verschrikkelijke januari-apocalyps aankondigen die in aantocht is. Folke heeft ook een loopneus en hij lijkt ongelooflijk moe als ik hem in zijn skipak werk.

‘Je moet maar even kijken hoe het morgen met hem gaat’, zegt Kerstin (of is het Karin? Of Kristin? Kristina?). Omdat Folke ons derde – en laatste, gezien de aanstaande scheiding – kind is, heb ik al een behoorlijk aantal kleuterleidsters versleten.

‘Hij is een beetje hangerig.’

Ik knik.

‘En Folke heeft wel wat dikkere wanten nodig’, vervolgt ze.

‘Ja,’ antwoord ik met gloeiende wangen, want er is niets zo vervelend als publiekelijk te schande gemaakt te worden door een kleuterjuf over zaken als te dunne kleding, te laat ophalen, of dat het kind waarschijnlijk thuis had moeten blijven omdat het ziek is (meteen gevolgd door geveinsde verbazing en het standaardleugentje: ‘Vanochtend leek hij nog helemaal in orde!’). ‘Dan ga ik die meteen aanschaffen.’

Na de kleuterschool halen we Levi op van zijn school en haasten ons naar de Lindex om dikkere wanten voor Folke te kopen. Het is al donker en zo koud dat de plassen tot ijs zijn bevroren, waardoor de kinderen het Hoogtepunt van de Dag beleven als ik uitglijd en met een flinke klap op de grond beland. Tot mijn grote ergernis zit er nu een scheur in mijn paarse donsjack.

Weer thuis probeer ik opnieuw te bedenken of er ook maar iets is om naar uit te kijken, maar slaag daar niet in. Stomme januari. Donker, saai en mijn lichaam heeft evenveel kracht en energie als een overvoerde zitzak. Ook word ik zo boos als ik spullen van Olle vind die achteloos door het appartement zijn neergegoot: pantoffels, bonnetjes, een plastic bakje waar hij zijn lunch in meehad maar dat nu om de een of andere reden in onze slaapkamer is beland, kleine kabeltjes (???) en muntgeld.

Zoveel munten overal, wat niet eens logisch is in onze contant-loze wereld, tenzij je Olle heet. Ik ben dit zo beu dat ik er niet langer tegen kan. Mijn rol in het leven zou niet moeten zijn om voortdurend achter anderen op te ruimen, terwijl ik een STER-REPORTER ben. Waarom beseft de rest van mijn gezin niet hoe belangrijk ik eigenlijk ben en wat voor geweldig werk ik zojuist heb afgeleverd met het Niki Falc-project? Abrupt stop ik met schoonmaken en roep ik hard genoeg dat alle drie de kinderen het kunnen horen: 'Ik WEIGER om vanavond te koken! We bestellen pizza!'

Maar in plaats van dit te zien als een indrukwekkend en inspirerend feministisch protest tegen het feit dat hun moeder voelt dat ze vastzit in een traditionele, verstikkende vrouwenrol, zien de kinderen dit simpelweg als het Echte Hoogtepunt van de Dag, en Mama is de Beste. Nadat ik pizza heb besteld, schenk ik een glas wijn in, ook al is het een van de dagen waarop Olle en ik niet mogen drinken. Maar in januari moeten de regels wat losgelaten worden.

Als het bedtijd is voor Folke en Levi, die een kamer delen, hebben we altijd als traditie om samen een boek op Levi's bed te lezen terwijl Folke opgekruld tegen me aanzit. Voor mij is dit een van de gezelligste momenten van de dag. Omdat Klara, die nu veertien is, te groot is om voorgelezen te willen worden, is dit mijn kans om nog even met mijn jongere kinderen te kunnen knuffelen.

'Kunnen we ook uit het LEGO Ninjago-magazine lezen?' vraagt Folke zoals altijd.

'Nee, een *echt* boek', zeg ik en begin de boeken op hun boekenplanken te bekijken.

'Maar geen Astrid Lindgren ofzo', zegt Levi. 'Die zijn saai.'

'Levi!' roep ik vol afgrijzen uit. 'Dat mag je niet zeggen! En dat is niet waar!'

‘Of van Jan nogwat,’ begint Levi.

‘Jan Lööf?’ concludeer ik.

‘Zijn tekeningen zijn echt eng,’ zegt Levi.

‘Geen enkel negatief woord meer over Astrid Lindgren of Jan Lööf,’ waarschuw ik met opgeheven vinger. ‘Cultuurbaar!’

En daar – precies tussen een boek van Alfons Åberg en een over de familie Konijn – zie ik het ineens. Een boek van Barbro Ocklind, de moeder van Marcus Ocklind Semmerling.

Barbro Ocklind was in de jaren zeventig en tachtig bekend, niet alleen vanwege haar populaire kinderboeken, maar ook omdat ze acht kinderen kreeg bij verschillende mannen. Ze sprak zich ook heel vrij uit over hoe kinderen moesten worden opgevoed (of *niet* opgevoed), maar werd door de pers en het publiek als een slechte moeder bestempeld zodra het bleek dat ze nooit kookte. Een vage herinnering aan andere koppen in schandaalbladen over Barbro Ocklind komt ook naar boven, maar ik kan me niet heugen waar die over gingen. Eind jaren negentig stopte ze met het schrijven van boeken en lijkt simpelweg te zijn verdwenen. Nu zie ik dat we maar liefst drie boeken van Barbro Ocklind hebben, dus ik pak de bekendste: *Gumhilds en Tolvulvs schat*.

‘Gumhild en Tolvulv? Wat zijn dat nou voor namen?’ vraagt Levi.

‘Die zijn verzonnen,’ leg ik uit.

Met Levi en Folke aan weerszijden van mij begin ik het boek voor te lezen over Gumhild, die met haar ouders in een brievenbus woont (haar vader is een lieveheersbeestje en haar moeder een leeuw), en Tolvulv, die geen ouders heeft maar met de wind meegewaaid is naar de brievenbus van Gumhild. Op een dag ontvangen de twee kinderen een brief waarin staat dat ze een schat moeten vinden, wat hen zich op een wild avontuur doet begeven waarbij ze raadsels moeten oplossen (een daarvan voorgelegd

door een geasfalteerde straat) en tegen monsters moeten vechten (waarvan er één een liniaal is) en verwarde uilen, verliefde bananenschillen en overmoedige muggen helpen.

‘Dit boek is raar’, mompelt Levi.

Hoewel ik het met Levi eens ben – het boek is toch geschreven in de jaren zeventig tijdens de trek naar het platteland – kan ik niet anders dan meegezogen worden in het avontuur en de merkwaardige maar leuke wereld die Barbro Ocklind heeft gecreëerd. En hoewel het nog steeds zeventiger-jaren-lessen en -waarschuwingen bevat (zoals de strijd tegen de liniaal en de trieste geasfalteerde straat), is het in de eerste plaats een avontuur voor kinderen, zonder al te veel opgeheven vingertjes. En als ik bij het laatste hoofdstuk aankom, zijn we alle drie razend benieuwd: zullen Gumhild en Tolvulv de schat vinden, en waar bestaat die eigenlijk uit?

Maar ik ben de enige die naar adem hapt op de laatste pagina als ze eindelijk de schat vinden (via een geheime deur in Tolvulvs linkerschoen). Omdat het geen ding is, maar een plek: een bron van roze, bruisend en naar frambozen smakend water waarin je kunt baden. En die de Geluksbron wordt genoemd.

Esti

Ik gooi mijn kluisje in de kleedkamer van de sportschool dicht. Veel te hard. Zodanig dat de vrouw naast me mij een boze blik geeft. Het ruikt er naar zweet, parfum en haarlak en een paar meiden maken zich klaar voor een avondje uit. Ook al is het een gewone grijze maandagavond in januari. Ze giechelen en praten zodat het tussen de betegelde muren weergalmt en algaauw is de ruimte nog meer doordrenkt van verschillende chemische geuren.

Zelf ga ik naar huis, naar mijn piepkleine en superdure appartement in Västra Hamnen na mijn eerste werkdag bij SR Malmö na de kerst.

Ik kom om 19.00 uur voor de sleutels, schrijf ik aan mijn huisbaas Dylan.

Dylan, met de super gebruinde huid, de dikke gouden schakelketting en de brede glimlach. Die in het aangrenzende appartement woont en had gehoopt de muur weg te breken of van het kleine eenkamerappartement een mancave te maken, of op zijn minst een thuishok, maar op brute wijze door zijn partner werd verlaten en vervolgens zowel een huurder als gezelschap zocht net toen ik naar Malmö kwam en op zoek was naar huisvesting.

Je bent welkom wanneer je maar wilt! De koffie staat klaar, antwoordt Dylan en sluit af met een koffiekop-emoji.

Ik herinner me dat ik dacht dat hij Malmö's antwoord op *American Psycho* was toen ik daar voor het eerst kwam. Met zijn spierwitte appartement, glimmende, marmeren vloeren en een vijzel zwaar genoeg om iemand mee te doden.

Na een ongewoon lang kerstreces thuis in mijn appartement in Göteborg, keer ik terug naar dezelfde kleine studio die ik afgelopen herfst huurde. Vlak naast Dylan en zijn glimmende espressomachine.

Ik verlaat de kleedruimte, loop richting de uitgang en moet in mezelf lachen als ik terugdenk aan Anns verbaasde gezicht toen ik vanochtend koffiebroodjes meebracht. En Oer-Bengt weer treffen was natuurlijk net zo fijn als altijd. Zelfs met Jeppsson was het een redelijk prettig weerzien, afgezien van dat hij zijn scheiding aankondigde. Maar misschien is dat hoe ze dat hier in Zuid-Zweden doen? Je persoonlijke leven ter sprake brengen tijdens een startvergadering?

‘Dag Esti! Fijne dag nog!’ roept het gespraytande meisje bij de receptie van de sportschool terwijl ik de deur uit loop.

‘Dag!’ roep ik terug en probeer er niet aan te denken hoe irritant ik het vind dat ze erop staat mijn naam te noemen.

Omdat ik afgelopen herfst al gauw een vaste klant werd bij de sportschool in Triangeln, de enige plek waar ik mijn frustratie kon kanaliseren omdat ik gedwongen was te werken met Ann Ek, de ‘Thuis bij’-journalist van heel Skåne, had het meisje bij de receptie mijn naam onthouden. Tegenwoordig ziet ze het blijkbaar als haar plicht om mij elke keer als ik er kom daaraan te herinneren. Niet zo weerzinwekkend als de Body Pump-instructeur in Göteborg die erop staat iedereen voor het begin van de sessie een knuffel te geven, maar toch. Het doel van naar de sportschool gaan is dat je anoniem en alleen bent terwijl je al je spanningen eruit zweet.

Eenmaal op straat vul ik mijn longen met de koude en frisse lucht. Volgens de app van de Noorse weerdienst YR wordt er voor de hele nacht sneeuw verwacht. Mijn rugzak beweegt heen en weer als ik richting Ribersborg loop naar het huis van Dylan.

Terwijl ik wandel, dringen de gedachten aan Ann zich op. Ann, die tegenwoordig roodomrande ogen heeft op het werk.

De scène bij de Gouden Lotus met Ann in haar paarse donsjack wordt op mijn netvlies afgespeeld. Weliswaar heeft Ann zich afgelopen najaar af en toe een beetje instabiel gedragen, zoals toen ze tijdens onze reis naar Stockholm grote hoeveelheden wijn achteroversloeg. Maar ze zorgde er altijd voor dat ze onder werktijd professioneel overkwam. Toen ze mij bijvoorbeeld leerde hoe je je bij geïnterviewden thuis moet gedragen, en ze wist bovendien de dag na die vernissage ook een briljant interview te doen met de steenrijke Milton Berg.

Wat ik vandaag van haar zag, was anders. Wat meer gejaagd en trillerig. Wat onrustig. En waren haar ogen niet een beetje te starend en glanzend? Van iets anders dan alleen tranen.

Als ik het huis in Västra Hamnen waar Dylan woont nader, meen ik hem achter een van de grote panoramische ramen naar buiten te zien kijken. Een paar sneeuwvlokken dwarrelen naar beneden terwijl ik de code van de portiekdeur intoets, naar binnen ga en de lift neem naar de derde verdieping.

‘Esti, lieverd! Welkom terug!’ zegt Dylan terwijl hij zijn armen uitspreidt.

‘Dylan!’ zeg ik, en maak een wuifgebaar om een knuffel te ontwijken, maar Dylan is me voor en pakt me stevig vast. Hij strijkt met zijn gladgeschoren gezicht langs mijn wang en de geur van kruidige aftershave prikt in mijn neus.

‘Goed je te zien’, zeg ik.

‘Ben je hier om nog een moord op te lossen?’ vraagt hij en grinnikt zachtjes.

‘Dat klopt. Maar je weet ook dat ik je zal moeten doden als ik je vertel welke. Net als de vorige keer’, voeg ik eraan toe.

Meer vertel ik niet over de Geluksbron-opdracht. Het voelt niet net zo cool om je te verdiepen in een organisatie die wemelt van de maffe yogi’s als om over een dode, wereldberoemde kunstenaar te vertellen. ‘*Dark roasted of light roasted?*’ vraagt Dylan.